

PARTS PROJECT

Show Me Your Vital Parts

03

SHOW ME YOUR VITAL PARTS

Pim Voorneman presents

Richard Aldrich | Walead Beshty | Mohamed Bourouissa | Rashid Johnson

Jonas Lund | Chris Martin | Marlie Mul | Jan Pleitner | Stephen Prina

Tal R | Nora Schultz | David Shrigley | Walter Swennen

Inleiding

In *Show me your vital parts* laat Parts Project werk zien van Tal R, Walead Beshty, Nora Schultz, Chris Martin, Marlie Mul, Rashid Johnson, Richard Aldrich, Jan Pleitner, Stephen Prina, Jonas Lund, Mohamed Bourouissa, Walter Swennen en David Shrigley uit de opslag van verzamelaars of galleries.

Dertien namen van dertien totaal verschillende kunstenaars, met totaal verschillende kunstenaarspraktijken. Recent werk en oud werk. Het zoeken naar verbanden heeft nauwelijks zin. Die zijn er niet. De lijst van kunstenaarsnamen is door PARTS samengesteld op basis van persoonlijke interesse; net als in de meeste particuliere verzamelingen. Door het ontbreken van verdere kaders is het enige wat overblijft het kijken naar de objecten zelf, los van de context waarin ze maar al te vaak geplaatst worden in thematische tentoonstelling en los van de persoonlijke duiding die zo verhelderend werkt in solotentoonstellingen. De tentoonstelling is daarmee eigenlijk een oefening in kijken en vervolgens zien.

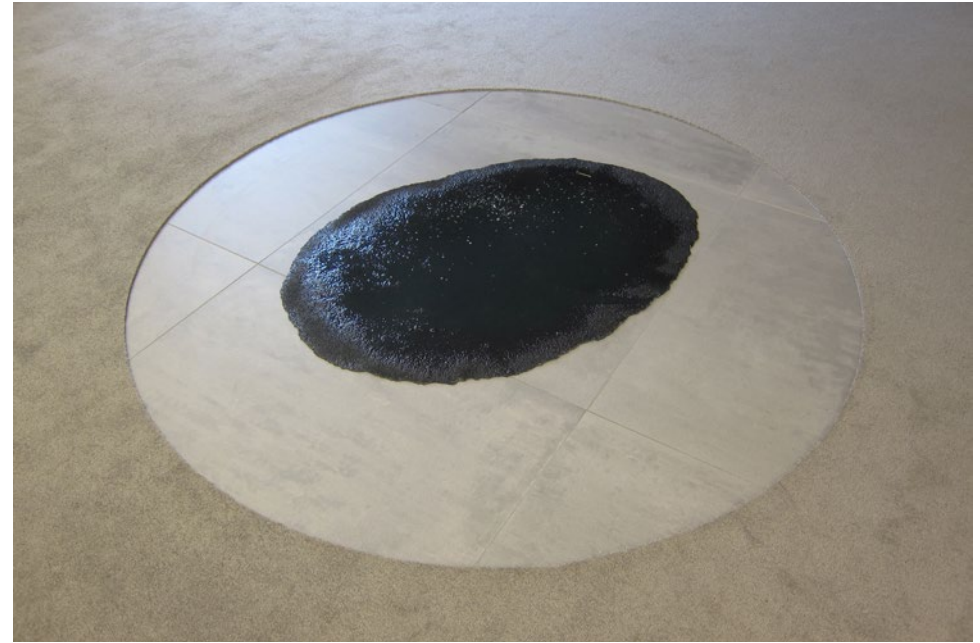
Dat de opstelling in *Show me your vital parts* onherroepelijk ook een context creëert weten we. De kunstenaar die we gevraagd hebben de tentoonstelling bij wijze van installatie in te richten, Pim Voorneman, is zich daar maar al te zeer van bewust..!

Introduction

In *Show Me Your Vital Parts*, Parts Project displays works by Tal R, Walead Beshty, Nora Schultz, Chris Martin, Marlie Mul, Rashid Johnson, Richard Aldrich, Jan Pleitner, Stephen Prina, Jonas Lund, Mohamed Bourouissa, Walter Swennen and David Shrigley – works that have spent most of their time in collectors' storage rooms.

Thirteen names, thirteen completely different artists, all with disparate practices. Recent works and older ones. There's little point in looking for connections: there are none. This list of artists' names, like most private collections, was compiled by PARTS on the basis of personal interest. With no other guiding framework present, what remains is simply to look at the objects, devoid of the kind of context they would be given in a themed exhibition and free of the personal interpretation that serves to clarify in a solo show. The exhibition, then, is an exercise in looking and subsequently seeing.

Of course, we know that the arrangement of *Show Me Your Vital Parts* inevitably creates a context of its own. And Pim Voorneman, the artist we invited to design the exhibition in the form of an installation, is keenly aware of that fact!

Marlie Mul, *Puddle (Plain Match)*, 2014
108 x 75 cm, Sand, stones, resin, match
THE EKARD COLLECTION

Welke tekst zet je op een uitnodigingskaart, welke afbeeldingen gebruik je om een tentoonstelling een gezicht te geven op internet, op welke sokkel plaats je een beeld, hoe deel je de ruimte in, welke werken combineer je met elkaar, welke tekst begeleidt een kunstwerk, welke informatie verschaf je de bezoeker: het tentoonstellen van kunst gaat gepaard met vragen en beslissingen die bepalend zijn voor de uiteindelijke manier waarop een kunstwerk wordt waargenomen. Die smeltkroes is het specifieke interessegebied van kunstenaar Pim Voorneman (1961). Hij houdt zich al bijna vijfentwintig jaar bezig met vraagstukken rond-

What text do you use on the invitations? Which images do you post online to give your exhibition an identity? Which plinth do you place a sculpture on, how do you divide up the gallery space, which works do you display together, which text accompanies each piece, what information do you give visitors? The exhibition of art involves a host of questions and decisions that combine to determine how each work is ultimately perceived. This crucible is a special area of interest for the artist

Installation view *Show Me Your Vital Parts*

om de presentatie van kunst en lijkt er vooral op gespitst te zijn hoe hij met bepaalde ingrepen de perceptie van de bezoeker kan beïnvloeden. De macht van de presentatie is zijn speeltuin.

Geen autonome kunst

Voorneman is ervan overtuigd dat werkelijk autonome kunst niet bestaat: "de architectonische ruimte, het licht, de presentatie, de aanwezigheid van medebezoekers maar ook de reputatie van de tentoonstellingsruimte en zelfs het weer heeft invloed op onze esthetica receptie." En dat wil hij beschouwers duidelijk maken. In zijn presentaties en installaties draait het daarom om

Pim Voorneman (b. 1961). For almost 25 years, he has concerned himself with questions around the way art is presented, and in particular with the use of certain strategies to influence the viewer's perception. He plays with the power of presentation.

No autonomous art

Voorneman is convinced, he says, that there is no such thing as truly autonomous art: "The architectural space, the light, the presentation, the presence of fellow visitors, but also

veel meer dan simpelweg kunst tentoonstellen. Zo spelen andere zintuigen dan alleen kijken vaak een rol in zijn werk. Zoals in de tentoonstelling *Capriccio* die hij in 2013 bij JCA DE KOK maakte. Daar stelde hij als curator een tentoonstelling samen waarbij hij de kunstenaars vroeg om niet alleen een kunstwerk tentoon te stellen, maar ook een muziekstuk bij het beeld aan te leveren. Bezoekers die met koptelefoon door de tentoonstelling liepen, werden blootgesteld aan beeld en muziek en konden ervaren hoe muziek een rol speelt bij hoe je kunst beleeft, en vice versa.

Kritiek en ironie

Anders dan in *Capriccio* gaat Voornemans werk vaak ook gepaard met een zekere vorm van subtiele kritiek op het mechanisme van de kunstwereld. Dat geldt bijvoorbeeld voor zijn project *Receptie* uit 2004. In een ruimte staan mensen te borrelen. De muren zijn bekleed met een laag fineer. Her en der staan statafels: rvs, glimmend en pontificaal. Edwin Smet houdt een openingstoespraak. Wijn en water wordt geserveerd door serveersters. Het borrelende publiek is op de opening van de tentoonstelling *Receptie* van Voorneman bij Zapf Dingbats in Den Haag. Tentoongestelde schilderijen, tekeningen, of andersoortige objecten zijn er niet. Het evenement, de openingsreceptie, is het kunstwerk. De ruimte vormt slechts het decor. Het werk vergroot het functioneren van de kunstwereld uit waar borrelen en netwerken soms een grotere rol innemen dan datgene waar het werkelijk om gaat: de kunst.

the reputation of the exhibition space and even the weather all influence our aesthetic reception." And he aims to point this out to viewers. His exhibitions and installations are therefore about much more than the simple display of art.

Criticism and irony

Other senses besides vision thus often play a role in his work. For example, for the exhibition *Capriccio*, which he curated in 2013 at JCA DE KOK, he asked each artist not only to exhibit a work but also to provide a piece of music to accompany it. Visitors walked through the exhibition wearing headphones; exposed to visual art and music at the same time, they were able to experience how music plays a role in how we experience art and vice versa. Voorneman's work also often subtly critiques the mechanism of the art world. In his 2004 project *Receptie*, people sipped drinks in a room. The walls were covered with veneer. Standing tables were scattered around, chrome-edged, gleaming and grand. Edwin Smet gave an opening speech; waitresses served wine and water. The drinkers were attending the opening of Voorneman's exhibition *Receptie* at Zapf Dingbats in The Hague. No paintings, drawings

Een even ironische aanpak had Voorneman op de Istanbul Art Fair in 2010 waar hij in een combinatie van onnozelheid en arrogantie als kunstwerk enkel een ingelijste foto van zichzelf ophing, daarmee verwijzend naar de persoons-verheerlijking van Atatürk en tegelijkertijd zijn positie als onbekende kunstenaar uitvergroten en reagerend op de sterstatus van menig hedendaagse kunstenaar. Het echode een ingreep die Voorneman deed bij een tentoonstelling op uitnodiging van Stroom in 1997: toen bevestigde hij aan het gebouw van kunstenaarsinitiatief Quartair een lichtbak met daarop in zijn naam in grote kapitalen. Zo speelde hij niet alleen met de verwachting van de bezoeker maar ook met zijn rol en status als kunstenaar.

Gelaagde installaties

Voornemans praktijk is nooit eenduidig. Hij speelt met verschillende betekenissen en houdt de uitkomst van wat hij doet graag open. Hij gebruikt veelvuldig middelen die dat onuitgesproken karakter versterken, zoals tegenstellingen, toe-eigeningen, ready-mades en ironie. Dit werd bijvoorbeeld duidelijk in een tentoonstelling die hij al in 1994 inrichtte bij Galerie van Kranendonk. Daar plaatste hij in de traditie van de ready-mades sierlijke zilveren antieke voorwerpen uit de 18^e en 19^e eeuw die hij in bruikleen had van Antwerpse handelaren op witte minimalistische sokkels die hij zelf zorgvuldig had gemaakt. De sokkels en de zilveren voorwerpen vormden samen het kunstwerk, maar de sokkels waren zo enorm groot dat deze totaal uit verhouding waren met de daarop

or other objects were on display. The event, the opening reception, was the work. The gallery functioned as a set. The work spotlighted the functioning of the art world and the way drinks parties and networking can sometimes seem to play a more important role than their *raison d'être* – art.

Voorneman took a similarly ironic approach in 2010 at the Istanbul Art Fair. In an apparent blend of naivety and arrogance, he simply hung a framed photograph of himself as an artwork, making reference to Atatürk's personality cult while simultaneously raising his profile as an unknown artist and commenting on the star status enjoyed by some of his contemporaries. The act echoed an intervention Voorneman performed during a 1997 exhibition at the invitation of Stroom The Hague. The work consisted of an illuminated sign affixed to the Quartair building spelling out his name in giant capitals. It played with viewers' expectations as well as Voorneman's role and status as an artist.

Multi-layered installation

Voorneman's practice is never straightforward. He toys with different meanings and prefers to keep the outcomes of his work open-ended.

staande objecten en dat ze op zichzelf ook al de vraag opdroegen of ze nog wel als sokkels gezien moeten worden of als ruimtelijke elementen. De verkoopprijs van een kunstwerk werd bepaald door de vraagprijs van de zilveren objecten in de antiekhandel. De sokkel kreeg dezelfde waarde als de waarde van de objecten die erop stonden: daarmee zeggende dat er wat Voorneman betreft geen verschil is tussen de ambachtelijkheid van de witte aan Minimal art refererende sokkel en het sierlijke zilver. Een kunstwerk was als geheel te koop, maar de afzonderlijke onderdelen konden ook apart aangekocht worden: de keuze was aan de koper. Met die conceptuele ingreep zet Voorneman de status en de autoriteit van de kunstenaar op losse schroeven en legt hij macht bij de bezoeker.

Pim Voorneman, *Hohlraum*, 2006/2016
Slide, projection or slide viewer, dimensions variable
Collection artist

He amplifies its inexplicit character through a multiplicity of means, such as contrast, appropriation, ready-mades and irony. This tendency was manifest even in 1994, in the design of an exhibition at Van Kranendonk Gallery. There, in the ready-made tradition, Voorneman placed 18th- and 19th-century silver decorative objects borrowed from dealers in Antwerp atop minimalist white plinths he had painstakingly constructed himself. The plinths and the silver pieces together comprised the works; the plinths' enormous size dwarfed the objects and begged the question of whether they should be seen as plinths at all or rather as spatial elements. Each work's sale price was set according to what the antiques store was charging for the silver objects. Each plinth was valued the same as the object or objects on top of it, indicating that for Voorneman there was no difference in craftsmanship between the white plinths, with their reference to minimal art, and the decorative silver pieces. A work was for sale as a whole, but buyers could also purchase individual components separately. Through this conceptual intervention, Voorneman destabilised the status and authority of the artist and handed power to the viewer.

Rashid Johnson
Stay Black and Die
 (from the series "Things
 I need to do"), 2005
 Spray enamel on felt
 182 x 182 cm
 Private collection

Macht

In 2005 en 2006 maakte hij twee beurspresentaties voor Galerie West. Bij de eerste, *Stauraum*, fungeerde de beursstand de hele periode als een opslagruimte voor werk van kunstenaars van galerie. De presentatie hield het midden tussen een intiem kijkje in een stockruimte en een garageverkoop en bevraagt zo de rol van de gebruikelijke manier van presenteren in de kunstwereld. Bij een daaropvolgende presentatie *Hohlraum* werd de standruimte enkel gevuld met een diaprojectie met het woord 'Hohlraum' en werden kunstenaars gevraagd om in de gangpaden, de entree, de wandelpaden en het trapportaal van het beursgebouw hun werk te tonen. De gebruikelijke manier van tonen én kijken werd wederom op de proef gesteld. Voorneman balanceert bij beide projecten op

Power

In 2005 and 2006, he designed two art fair exhibitions for Galerie West. In the first, *Stauraum*, the gallery's stand functioned as a storage space for its artists' works for the duration of the fair. The presentation – a cross between an intimate look inside a gallery stockroom and a visit to a garage sale – questioned the function of the art world's standard presentation methods. In a later exhibition, *Hohlraum*, Voorneman left the stand empty except for a slide projection of the word "*Hohlraum*" and asked the artists to show their work in the exhibition hall's aisles, foyer, corridors and stairwell. Once again, he

een uiterst wankel lijn. Hoever kun je gaan met het presenteren/toe-eigenen van de kunstwerken van een ander? Wie bepaalt en bij wie ligt de macht? Het is juist dit vraagstuk dat Voorneman interesseert.

In zijn huidige opstelling voor *Show me your vital parts* begeeft hij zich ook op dit spannende terrein hoe je om kan gaan met het tentoonstellen van de werken van andere kunstenaars. Er speelt zelfs nog een extra laag mee. Omdat de werken in de tentoonstelling bijna allemaal bruiklenen zijn van verzamelaars dringt zich meer dan bij kunstwerken in eigendom van de kunstenaar de vraag op wat wél en niet kan. In *Show me your vital parts* gaat Voorneman wat minder rigoreus te werk dan bij *Stauraum* en *Hohlraum*, maar hij schuift en experimenteert er wel weer naar hartenlust met allerlei aspecten die de perceptie beïnvloeden. En dus kan de stockruimte zich weleens op een andere plek bevinden dan gebruikelijk. Of niet. En dus komt er misschien wel vloerbedekking in de ruimte van PARTS. Of niet. En dus klinkt er wellicht muziek als je tentoonstelling bezoekt. Of niet. Voornemans ingrepen, hoe subtiel of groots ook dwingen de bezoeker te kijken en waar te nemen en daarmee stuurt hij de blik naar het onverwachte.

was challenging conventional ways of showing and viewing art. Both projects balanced on an extremely unsteady line: how far can you go when exhibiting/appropriating someone else's art? Who decides, and who holds the power? These are precisely the questions that interest Voorneman most.

Now, in his design for *Show Me Your Vital Parts*, he again enters the problematic terrain of choosing how to exhibit other artists' works. This time an extra dimension is in play: since almost all the works in the show are on loan from collectors, the question of what he can and cannot do makes itself felt more than it would with works in his own or other artists' possession.

In *Show Me Your Vital Parts*, Voorneman works in a somewhat less radical fashion than in *Stauraum* and *Hohlraum*, but once again, he mixes and experiments with perception-influencing aspects to his heart's content. Thus, for instance, the PARTS gallery's stockroom might be in a different place than usual. Or it might not. And the gallery might be carpeted. Or perhaps not. And music might be playing inside the exhibition – or not. Voorneman's interventions, however subtle or grand, force viewers to look and to perceive, guiding our gaze toward the unexpected.

KUNSTENAARS IN DE TENTOONSTELLING

Richard Aldrich

Richard Aldrich's (1975, US) werk test de stilistische en materiële mogelijkheden van de schilderkunst. Zijn schilderijen hebben een opvallend 'los' en provisioneel karakter met knullige toevoegingen en grote stukken leeg doek. Ze verwijzen vaak naar andere kunstenaars, literatuur of muziek.

Walead Besthy

Walead Besthy (1976, UK) is geïnteresseerd in de transitie die kunstwerken kunnen ondergaan onder invloed van het proces, de techniek, de kunstenaar of de beschouwer. Zijn foto's en sculpturen refereren vaak aan de processen en condities die een rol spelen voor hun bestaan.

Mohamed Bourouissa

Mohamed Bourouissa's (1978, DZ) politiek beladen foto's hebben ondanks hun onderwerp vaak een poëtische kwaliteit. Hij is vooral bekend van zijn foto's die spanningen in Parijse buitenwijken tonen. Hoewel die spontaan en documentair lijken, zijn ze door Bourouissa geënceneerd en hebben ze daardoor ook een grote esthetische kwaliteit.

Rashid Johnson

Het brede oeuvre van Rashid Johnson (1977, US) bestaat uit foto's, schilderijen, sculpturen en installaties. Zijn energieke, fysieke werken reflecteren vaak op persoonlijke en culturele identiteit, niet in de laatste plaats die van hemzelf als zwarte man in Amerika.

ARTISTS IN THE EXHIBITION

Richard Aldrich

The work of Richard Aldrich (b. 1975, US) tests the stylistic and material boundaries of painting. His works are characterised by a "loose", provisional character, with awkward additions and large areas of blank canvas, and often refer to the work of other artists or to literature or music.

Walead Besthy

Walead Besthy (b. 1976, UK) is interested in the changeability of art – not only during the making process but also afterward, when it is influenced by forces such as time, viewers and the mechanisms of the art world. His austere photographs and sculptures reflect on art's transitions.

Mohamed Bourouissa

In spite of their subject matter, the politically charged photographs of Mohamed Bourouissa (b. 1978, DZ) often exude poeticism. He is especially known for his photographs depicting tensions in the Paris suburbs. Though they look like spontaneous documentary shots, they are in fact staged, hence their marked aesthetic quality.

Rashid Johnson

Rashid Johnson's (b. 1977, US) broad oeuvre spans photographs, paintings, sculptures and installations. His energetic, physical works often reflect on personal and cultural identity, not least his own as a black man in the United States.

Tal R
River Figure, 2004
Collage, mixed media
200 x 200 cm
THE EKARD COLLECTION

Jonas Lund

Jonas Lund's (1985, SE) schilderijen, sculpturen, foto's, websites en performances onderzoeken -vaak aan de hand van meetbare data- de aard en mechanismes van de kunstwereld.

Chris Martin

Chris Martin (1954, US) laat zich inspireren door bronnen zo divers als kunstgeschiedenis, popmuziek, populaire cultuur en outsider art. Hij vermengt high en low op aanstekelijke doeken waarin hij vaak verschillende materialen verwerkt, van uitgeknipte en opgeplakte knipsel tot glitters, van papier-maché tot stukken LP.

Jonas Lund

The paintings, sculptures, photographs, websites and performances of Jonas Lunds (b. 1985, SE) investigate the nature and mechanisms of the art world, often using measurable data.

Chris Martin

Chris Martin (b. 1954, US) takes inspiration from sources as diverse as art history, pop music, popular culture and outsider art. He mixes high and low in his infectious paintings, many of which incorporate various materials, ranging from stuck-on paper cutouts to glitter, from papier mâché to pieces of vinyl record.

Jonas Lund
VIP (Viewer Improved Painting), 2014
2 x 50" monitor, gaze tracking camera
Private collection

Marlie Mul

Marlie Mul's (1980, NL) sculptures and installations consist often of banal everyday objects which she has frequently made or reproduced herself and which bear traces of human communication and interaction. Her practice focuses on the question of how form, meaning and function relate to each other.

Jan Pleitner

In making his energetic, colourful paintings, Jan Pleitner (b. 1984, DE) allows himself to be led by his unconscious mind. His works come into being in an intuitive, physical process, in which the removal of paint appears as important as its application.

Stephen Prina

Stephen Prina's (b. 1954, US) sculptures, paintings and installations often concern the afterlife of the artwork – the period when it has left the artist's hands and is at the mercy of the perceptions of "professionals" and viewers. His works examine subjects such as the exhibition and distribution of art.

Marlie Mul

The sculptures and installations of Marlie Mul (b. 1980, NL) often consist of banal everyday objects which she has frequently made or reproduced herself and which bear traces of human communication and interaction. Her practice focuses on the question of how form, meaning and function relate to each other.

Jan Pleitner

In making his energetic, colourful paintings, Jan Pleitner (b. 1984, DE) allows himself to be led by his unconscious mind. His works come into being in an intuitive, physical process, in which the removal of paint appears as important as its application.

Stephen Prina

Stephen Prina's (b. 1954, US) sculptures, paintings and installations often concern the afterlife of the artwork – the period when it has left the artist's hands and is at the mercy of the perceptions of "professionals" and viewers. His works examine subjects such as the exhibition and distribution of art.

Tal R

Tal R's (1967, IL) paintings, drawings, sculptures and collages that evince a playful, innocent, near-childlike quality; with their bright colours and awkward shapes, they call to mind naive art and folklore as much as they do Fauvism and expressionism.

Nora Schultz

The sculptures and installations of Nora Schultz (1975, DE) are often composed of everyday industrial materials. In an intuitive process of assembly, removal, destruction, remaking and reuse, she creates striking arrangements that take on new meanings depending on the context.

David Shrigley

The cartoonlike work of David Shrigley (b. 1968, GB) is frequently as provocative as it is witty and absurd. In his sculptures, performances and drawings, he uses simple images and text to highlight big social issues and small personal ones.

Walter Swennen

Since the 1980s, Walter Swennen (b. 1946, BE) has been investigating the problems of painting, with an eye for the borderline banal, the absurd and the tragicomic. His work marries the cartoonish and the painterly.

Tal R

Tal R (b. 1967, IL) makes paintings, drawings, sculptures and collages that evince a playful, innocent, near-childlike quality; with their bright colours and awkward shapes, they call to mind naive art and folklore as much as they do Fauvism and expressionism.

Nora Schultz

The sculptures and installations of Nora Schultz (b. 1975, DE) are often composed of everyday industrial materials. In an intuitive process of assembly, removal, destruction, remaking and reuse, she creates striking arrangements that take on new meanings depending on the context.

David Shrigley

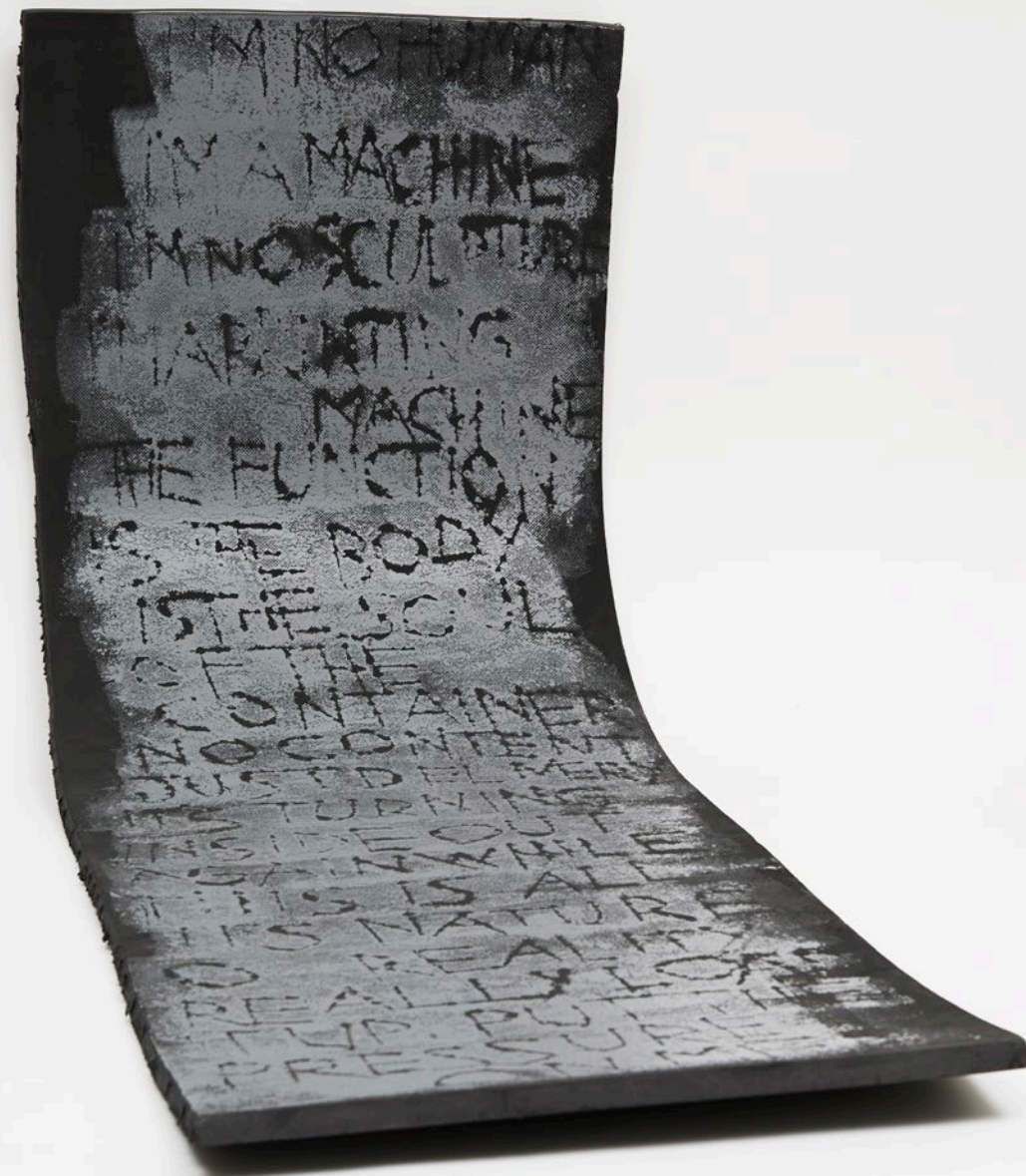
The cartoonlike work of David Shrigley (b. 1968, GB) is frequently as provocative as it is witty and absurd. In his sculptures, performances and drawings, he uses simple images and text to highlight big social issues and small personal ones.

Walter Swennen

Since the 1980s, Walter Swennen (b. 1946, BE) has been investigating the problems of painting, with an eye for the borderline banal, the absurd and the tragicomic. His work marries the cartoonish and the painterly.

Walead Beshty
Copper (Fedex 10 kg box), 2013
 Polished copper
 41.3 x 33.7 x 26.7 cm
 ProWinko Art Collection

Nora Schultz
Untitled, 2012
 Foam mattress, paint
 177 x 54 cm
 Private collection

ADDRESS

Parts Project
Toussaintkade 49
2513 CL Den Haag
+31 (0)70 - 449 29 61
info@partsproject.nl
www.partsproject.nl

OPENING HOURS

Thursday - Saturday 12.00 - 17.00
Sunday 13.00 - 17.00

Brochure published in conjunction with the exhibition
Show Me Your Vital Parts at Parts Project, The Hague,
11 September - 06 November 2016.

Text

Judith de Bruijn

Translation

Laura Martz

Design

Eindeloos

Photographic credits

Construction photos: Pim Voorneman
All other photos: Jhoeko

Print

Ando Graphic

Many thanks to the lenders including Cees van den Burg,
THE EKARD COLLECTION, Wim van Krimpen, gallery KOW
(Berlin), ProWinko Art Collection, Collection Pieter and
Marieke Sanders, Collection Schuimer, Xavier Hufkens Gallery
(Brussels) and Antoine de Werd

